

Arrest

**nr. 39 386 van 26 februari 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X
X**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 15 januari 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 januari 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VANBRABANT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart op 2 juni 2005 het Rijk te zijn binnengekomen met een geldig paspoort en visum voor het Schengengebied, geldig van 30 mei tot 9 juni 2005.

1.2. Op 9 juni 2005 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het toenmalig geldende artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet). Op 14 december 2009 heeft verzoeker zijn aanvraag geactualiseerd in het kader van de instructie van 19 juli 2009. De aanvraag is nog steeds hangende.

1.3. Op 5 januari 2010 wordt verzoeker tegengehouden tijdens een controle.

1.4. Diezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, aan verzoeker ter kennis gebracht op 5 januari 2010. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“(...) Met toepassing van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996 moet

de persoon die verklaart zich H.H. (...) te noemen, geboren op 19.09.1980, en welke verklaart van Armeense (Rep.) nationaliteit te zijn,

het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten: Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, IJsland, Finland en Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië, Malta en Zwitserland tenzij hij(zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING:

O – artikel 7, eerste lid, 1: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een geldig reisdocument.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, IJsland, Finland en Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië, Malta (1), om de volgende reden:

** Betrokkene kan met zijn/haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken.*

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene opgesloten te worden aangezien zijn (haar) terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden.

** Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden. (...)”*

1.5. Uit het Eurodacverslag van 6 januari 2010 blijkt dat verzoekers vingerafdrukken reeds op 27 januari 2006 werden genomen te Nederland en dat verzoeker er een asielaanvraag heeft ingediend.

1.6. Op 12 januari 2010 wordt een overnameverzoek gericht aan Nederland op grond van artikel 16.1.c van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin II verordening).

1.7. Op 18 januari 2010 wordt verzoeker in vrijheid gesteld en wordt hem een nieuwe termijn om het grondgebied te verlaten gegeven.

2. Over de rechtspleging

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift vraagt *“Tegenpartij te verwijzen in de kosten van het geding”* wijst de Raad er op dat de procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vooralsnog kosteloos zijn.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3.2. In de mate waarin verzoeker met de bewoordingen “En doordat, ten overvloede, in de bestreden beslissing onjuist wordt overwogen dat verzoeker met zijn eigen middelen niet wettelijk kan vertrekken en verzoeker bijgevolg conform art. 7 lid.2 Vw zonder verwijl naar de grens moet worden geleid”, “en terwijl met betrekking tot de overweging inzake de afwezigheid van voldoende eigen middelen, de beslissingnemende overheid indien zij kennis had genomen van het dossier met de aanvraag tot machtiging van verzoeker waarin wordt aangegeven dat zijn familie een attest van tenlastelegging heeft onderschreven bij zijn binnenkomst en dit ook naar toekomst wensen verder te zetten deze redelijkerwijs niet tot beslissing zou kunnen komen dat verzoeker met zijn eigen middelen niet wettelijk kan vertrekken en zodoende haar appreciatiebevoegdheid heeft overschreden” zou bedoelen dat hij tevens de beslissing tot vrijheidsberoving aanvecht, merkt de Raad het volgende op. Ingevolge artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) is een beslissing tot vasthouding enkel aanvechtbaar bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. In de mate waarin de vordering gericht is tegen de beslissing tot vasthouding is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bijgevolg onbevoegd.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna verkort EVRM) en de beginselen van behoorlijk bestuur met name het redelijkheids-, het zorgvuldigheids- en het gelijkheidsbeginsel, wegens de vereiste in rechte om de beslissing te steunen op juiste feitelijke grondslagen.

Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

“Doordat op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen nog een aanvraag tot machtiging tot verblijf van drie maanden krachtens art. 9 lid 3 (oud) Vw lopende was;

En doordat de bestreden beslissing van dit feit geen enkel melding maakt, laat staan dat de aanvraag tot machtiging in overweging wordt genomen;

En doordat, het evenzeer frappant is dat de DV-nummer in de bestreden beslissing niet dezelfde is dan welke wordt gebruikt voor de aanvraag en dit de stelling onderstreept dat er op geen enkele wijze rekening is gehouden met de hangende aanvraag;

En dat zodoende de bestreden beslissing enkel steunt op het gegeven dat verzoeker niet in het bezit is van de vereiste documenten;

En doordat, ten overvloede, in de bestreden beslissing onjuist wordt overwogen dat verzoeker met zijn eigen middelen niet wettelijk kan vertrekken en verzoeker bijgevolg conform art. 7 lid 2 Vw zonder verwijl naar de grens moet worden geleid;

Terwijl, Uw Raad reeds heeft aangegeven dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder dat de beslissingnemende overheid voorafgaandelijk de hangende aanvraag tot machtiging conform art. 9 lid 3 (oud) Vw te hebben onderzocht en dit als dusdanig wordt aangegeven in de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het beginsel van behoorlijk bestuur en de motiveringsplicht (cfr. RvV nr. 844, 19 juli 2007);

En terwijl, weliswaar een aanvraag tot machtiging conform art. 9 lid 3 Vw de politionele bevoegdheden op basis van art. 7 Vw niet kan inperken dit niet belet dat de beslissingnemende overheid gehouden is alle relevante elementen waarvan het kennis heeft in overweging te nemen en dat dit des te meer geldt indien in de aanvraag tot machtiging elementen zijn naar voren gebracht met betrekking tot de rechten die worden gewaarborgd door artt. 3 en 8 EVRM (cfr. RvV 14.731. 31 juli 2008 en RvV 14.727, 31 juli 2008);

En terwijl, in de initiële aanvraag tot machtiging van verzoeker met betrekking tot zowel de gegrondheid als de ontvankelijkheid van de aanvraag wel degelijk beroep wordt gedaan op de bepalingen van art. 8 EVRM rekeninghoudende dat verzoeker stipuleert in de aanvraag dat hij in België zich heeft vervoegd bij zijn familie welke zij toegelaten in België te verblijven en dat hij inmiddels een goede band met hun heeft opgebouwd en dat verzoeker thans nog steeds bij diezelfde aanverwanten verblijft en dat ook in de recente aanvulling op de gecreëerde sociale banden beroep wordt gedaan en miskent de beslissingnemende overheid de directe werking van art. 8 EVRM en was zij gehouden artikel 7 Vw buiten toepassing te laten;

En terwijl, uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de beslissingnemende overheid, die het dossier van verzoeker redelijkerwijs diende te kennen, met het gegeven dat verzoeker de facto een gezin vormt met zijn tante en oom en dit reeds voor een periode van bijna 5 jaar rekening heeft gehouden:

En terwijl, zodoende de bestreden beslissing berust op feitelijke onjuistheden en de beslissingnemende overheid evenmin aannemelijk maakt dat zij over alle nodige elementen beschikte om de juiste toedracht van het verblijfsstatuut van verzoeker te onderzoeken en bijgevolg niet redelijkerwijs tot de voorliggende bestreden beslissing heeft kunnen komen;

En terwijl, met betrekking tot de overweging inzake de afwezigheid van voldoende eigen middelen. de beslissingnemende overheid indien zij kennis had genomen van het dossier met de aanvraag tot machtiging van verzoeker waarin wordt aangegeven dat zijn familie een attest van tenlastelegging heeft onderschreven bij zijn binnenkomst en dit ook naar toekomst wensen verder te zetten deze redelijkerwijs niet tot beslissing zou kunnen komen dat verzoeker met zijn eigen middelen niet wettelijk kan vertrekken en zodoende haar appreciatiebevoegdheid heeft overschreden;”

4.2. Verzoeker voert in een eerste instantie hoofdzakelijk aan dat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf nog hangende is en dat deze voorafgaandelijk aan het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten, had moet worden onderzocht. Dit moet zeker wanneer er elementen worden aangebracht in de aanvraag die betrekking hebben op de rechten die worden gewaarborgd door de artikelen 3 en 8 van het EVRM. De bestreden beslissing motiveert niets aangaande deze elementen en verweerder heeft er dan ook geen rekening mee gehouden, wat ook blijkt uit de aparte DV-nummers. Hierdoor schendt de bestreden beslissing de motiveringsplicht.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet), dat bepaalt dat:

“onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten,

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat:

“(…)

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.(…)”

De bestreden beslissing motiveert hieromtrent het volgende:

“artikel 7, eerste lid, 1: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een geldig reisdocument.”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk motiveert waarom aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, met name omdat hij niet in het bezit is van de nodige documenten, met name een paspoort en visum. De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen, zodat het doel van de formele motiveringsplicht werd bereikt.

Verzoeker ontkent noch betwist deze motieven. Deze motieven volstaan om de beslissing te schragen, daar artikel 7 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet dat op grond van deze vaststelling een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden genomen.

Verzoeker wijst evenwel op zijn nog hangende aanvraag 9, derde lid van de Vreemdelingenwet die recentelijk werd geactualiseerd. De Raad wijst erop dat een beslissing nog dient te worden genomen aangaande deze aanvraag. In casu betreft de bestreden beslissing evenwel een bevel om het grondgebied te verlaten, dat kan worden genomen louter op grond van het feit dat verzoeker niet in het bezit is van de nodige documenten. Verweerder diende in het kader van het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook niet te antwoorden op alle in de aanvraag om machtiging tot verblijf opgeworpen argumenten. Voor zover verzoeker de mening is toegedaan dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden gegeven zolang zijn aanvraag hangende is, dient te worden opgemerkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid of 9bis van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036).

Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis (of 9, derde lid) van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

Bovendien dient te worden benadrukt dat verzoeker niet aantoont dat er in casu een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9, derde lid of 9bis van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid zou opschorten van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036).

Waar verzoeker zijn stelling kracht wenst bij te zetten door te verwijzen naar het arrest nr. 844 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wijst de Raad er evenwel op dat in het huidige continentale stelsel, rechtspraak vooralsnog geen precedentwaarde wordt toegekend. Het arrest waar verzoeker naar verwijst betreft overigens een alleenstaand arrest en reflecteert niet de vaststaande rechtspraak van de Raad. Bovendien toont verzoeker ook niet aan dat hij zich in een gelijkaardig geval zou bevinden.

Daarnaast voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM inhoudt, daar de bestreden beslissing niets motiveert aangaande het gezin dat hij reeds vijf jaar lang vormt met zijn tante en oom, die gerechtigd zijn in België te verblijven. De bestreden beslissing heeft dit dan ook niet in rekening genomen. Verzoeker stelt hier uitdrukkelijk naar verwezen te hebben in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, de beslissingnemende overheid diende redelijkerwijze het dossier te kennen. De bestreden beslissing miskent de directe werking van artikel 8 van het EVRM en was gehouden artikel 7 van de Vreemdelingenwet buiten toepassing te laten.

Verzoeker lijkt van mening te zijn dat de artikelen 3 en 8 van het EVRM een motiveringsverplichting bevatten. Noch de hiervoor aangehaalde formele motiveringsplicht vervat in de genoemde wet van 29 juli 1991 noch het door verzoeker aangevoerde artikel 8 van het EVRM omvat evenwel een dergelijke motiveringsplicht zodat dit onderdeel faalt in rechte.

Ongeacht de vraag of verzoeker onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM valt, daar verzoeker als gezin opgeeft dat hij bij zijn tante en oom inwoont, terwijl het Europees Hof voor de Rechten van de Mens meermaals heeft geoordeeld dat het gezinsleven zich beperkt tot het kerngezin waaronder de echtgenoten, de minderjarige kinderen en de ouders worden verstaan (Slivenko v. Latvia, nr. 48321/99, 9 oktober 2003), stelt de Raad vast dat zelfs indien er sprake zou zijn van een inmenging in het gezinsleven van verzoeker deze niet als disproportioneel of onrechtmatig kan worden beschouwd.

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat dit recht niet absoluut is. Artikel 8 van het EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene

verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. Uit de bovenstaande bespreking is reeds gebleken dat verweerder op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en ondanks zijn hangende aanvraag om machtiging tot verblijf een bevel om het grondgebied te verlaten kon nemen ten aanzien van verzoeker. De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoekers te verhinderen of te bemoeilijken en houdt evenmin een absoluut verbod voor verzoeker in om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Niets belet verzoeker om vanuit het buitenland de nodige stappen te ondernemen en de nodige formaliteiten te vervullen teneinde de nodige documenten te bekomen om in België te verblijven. De Belgische wetgeving sluit niet uit dat betrokkene op een wettige wijze opnieuw tot het Rijk wordt toegelaten, zodat de scheiding van zijn tante en oom slechts een tijdelijke scheiding betreft teneinde zich in regel te stellen met de Belgische verblijfsreglementering. Een tijdelijke scheiding van zijn tante en oom houdt geen schending van artikel 8 van het EVRM in (RvS 13 december 2005, nr. 152.639; EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228).

Een schending van de motiveringsplicht, artikel 7 van de Vreemdelingenwet of artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

In de mate dat verzoeker eveneens de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, het redelijkheids-, zorgvuldigheids- en gelijkheidsbeginsel, stelt de Raad vast dat verzoeker niet uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM en deze beginselen schendt. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr.165.291).

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN